

KONINKRIJK BELGIË

ADVIES 31.945/1/V

VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

DE RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, eerste vakantiekamer, op 9 juli 2001 door de Vlaamse minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen verzocht haar van advies te dienen over een ontwerp van besluit van de Vlaamse regering "houdende de erkenning, de registratie en de machtiging, en houdende de aansluiting, de aanvraag en de tenlasteneming in het kader van de zorgverzekering", heeft op 6 september 2001 het volgende advies gegeven :

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

Het om advies voorgelegde ontwerpbesluit strekt tot uitvoering van het decreet van 30 maart 1999 houdende de organisatie van de zorgverzekering.

Het ontwerp regelt de volgende aangelegenheden :

- de erkenning van de voorzieningen en professionele zorgverleners die binnen het raam van de zorgverzekering niet-medische hulp- en dienstverlening verschaffen (hoofdstuk II);
- de machtiging tot het stellen van een indicatie van de ernst en de duur van het verminderde zelfzorgvermogen dat aanleiding geeft tot de zo-even genoemde hulp- en dienstverlening (hoofdstuk III);
- de aansluiting bij een zorgkas en de betaling van de ledenbijdrage (hoofdstuk IV);
- de tenlasteneming van kosten en prestaties van de niet-medische hulp- en dienstverlening (hoofdstuk V).

Het ontworpen besluit vindt rechtsgrond in tal van in het decreet van 30 maart 1999 voorkomende delegatiebepalingen. Gelet op het grote aantal van die delegatiebepalingen, kan het gebillijkt worden dat in het eerste lid van de aanhef wordt verwezen naar het decreet van 30 maart 1999 in zijn geheel.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Aanhef

1. In het tweede lid van de aanhef dienen na het woord "adviesraad" de woorden "bij het Vlaams Zorgfonds" te worden toegevoegd.
2. De aanhef moet worden aangevuld met een verwijzing naar het besluit van de Vlaamse regering van 14 december 1983 houdende sommige maatregelen tot

.../...

harmonisatie van de werking en van de presentiegelden en vergoedingen van adviesorganen, inzonderheid naar de bijlage bij dat besluit die door artikel 42, § 3, tweede lid, van het ontworpen besluit wordt gewijzigd.

Artikel 1

In 6° van artikel 1 kan beter worden verwezen naar artikel 9, eerste lid, van het decreet van 30 maart 1999, in plaats van naar dat decreet in zijn geheel. Het is immers krachtens die bepaling dat de Vlaamse regering voorzieningen, professionele zorgverleners of andere personen kan machtigen tot het uitvoeren van de indicatiestellingen.

Artikel 2

1. Artikel 6, § 1, eerste lid, 2°, van het decreet van 30 maart 1999 delegeert de bevoegdheid tot erkenning van de voorzieningen en professionele zorgverleners die de niet-medische hulp- en dienstverlening verzorgen, aan de Vlaamse regering.

In artikel 2 schrijve men dan ook telkens "zijn ...erkend met toepassing van artikel 6, § 1, eerste lid, 2°, van het decreet" in plaats van "zijn ...erkend krachtens artikel 6, § 1, eerste lid, 2°, van het decreet".

2. De Vlaamse Gemeenschap kan, gelet op de in artikel 128, § 2, van de Grondwet opgenomen territoriale bevoegdheidsregeling, binnen het raam van haar bevoegdheden inzake persoonsgebonden aangelegenheden in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad enkel erkenningen verlenen of opdrachten toekennen aan instellingen die wegens hun organisatie moeten worden beschouwd als uitsluitend te behoren tot de Vlaamse Gemeenschap.

Uit wat voorafgaat volgt dat het toepassingsgebied van artikel 2, § 3, dient te worden beperkt tot de openbare centra voor maatschappelijk welzijn van gemeenten die in het Nederlandse taalgebied zijn gelegen.

.../...

Artikel 3

De in artikel 3, § 2, tweede lid, opgenomen verwijzing naar artikel 11 is irrelevant en dient derhalve te vervallen.

Artikel 4

De zinsnede "Onverminderd de bepalingen van afdeling I," heeft, gelet op de inhoud van artikel 4, geen relevantie en dient derhalve te vervallen.

Artikel 5

1. Met betrekking tot de erkenning van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn wordt verwezen naar opmerking 2 bij artikel 2.

2. In artikel 5, eerste lid, 3°, dient het jaartal "1977" te worden vervangen door het jaartal "1997".

Artikelen 7 en 8

1. De artikelen 7 en 8 voorzien in een systeem waarbij de beslissing tot het erkennen van voorzieningen en professionele zorgverleners als bedoeld in artikel 6, na onderzoek door het Fonds wordt verdeeld tussen, enerzijds, de minister, die de positieve beslissingen tot erkenning neemt en beslist over bezwaarschriften tegen "het gemotiveerde voornemen van de leidend ambtenaar om de erkenning te weigeren", en, anderzijds, de leidend ambtenaar van het Vlaams Zorgfonds die een voornemen om de erkenning te weigeren uit, dat wordt geacht een weigeringsbeslissing te zijn wanneer de betrokken voorziening of zorgverlener tegen het "voornemen" geen bezwaar indient.

Het aldus uitgewerkte systeem doet een aantal vragen rijzen.

.../...

Vooreerst is de rol van het Vlaams Zorgfonds niet duidelijk uitgewerkt. Erkenningsaanvragen en bezwaren tegen een voornemen tot weigering van erkenning dienen bij dat fonds te worden ingediend en door dat fonds te worden onderzocht, doch het is de minister die de erkenning verleent of uitspraak doet over het bezwaarschrift.

Wellicht indien het onderzoek door het Fonds tot een negatieve conclusie leidt - dit wordt evenwel niet in artikel 7 verduidelijkt -, formuleert de leidend ambtenaar van het Fonds een voornemen tot weigering van erkenning, waartegen dan een bezwaarschrift kan worden ingediend waarin de aanvrager kan vragen om gehoord te worden. Die waarborg van het hoorrecht wordt dan weer niet geboden wanneer de minister de erkenning beoogt te weigeren ondanks een positief advies van het Fonds.

Voorts zijn de bevoegdheden van de leidend ambtenaar van het Vlaams Zorgfonds en van de Minister niet duidelijk ten aanzien van elkaar afgebakend wanneer het onderzoek door het Vlaams Fonds tot een negatieve conclusie leidt en de leidend ambtenaar van dat fonds een voornemen tot niet-erkenning formuleert.

Zo is nergens bepaald - al ligt het wel in de logica van het systeem - dat de minister geen positieve erkenningsbeslissing kan nemen gedurende de periode dat de bezwaartermijn tegen het voornemen van de leidend ambtenaar nog loopt, maar nog geen bezwaar is ingediend. Bij gebreke van zulk een bepaling is het theoretisch mogelijk dat de minister gedurende de bezwaartermijn een beslissing tot erkenning neemt, terwijl het voornemen tot niet-erkenning, doordat daartegen geen bezwaar binnen de voorgeschreven termijn werd ingediend, krachtens artikel 8, vierde lid, een definitieve weigeringsbeslissing wordt.

Uit wat voorafgaat volgt dat de in de artikelen 7 en 8 uitgewerkte erkenningsprocedure grondig zal dienen te worden herwerkt, waarbij het aanbeveling verdient een duidelijk onderscheid te maken tussen het voorafgaande onderzoek dat wordt uitgevoerd door het Vlaams Zorgfonds, en de beslissing om de erkenning al dan niet te verlenen, die best uitsluitend in handen wordt gelegd van de Vlaamse Minister, waarna eventueel nog in een administratieve beroepsprocedure kan worden voorzien.

2. Er dient te worden overwogen of geen regeling dient te worden ingevoerd voor het geval dat de einddag van de termijn om bezwaar in te dienen op een zaterdag of op een zondag valt. Eenzelfde opmerking geldt ten aanzien van artikel 12, tweede lid.

Artikel 12

1. De termijn van acht dagen om tegen een voornemen tot intrekking van de erkenning bezwaar aan te tekenen, is excessief kort en tast zodoende het recht van de betrokken voorzieningen of zorgverleners aan om hun standpunt met betrekking tot de mogelijke intrekking van de erkenning kenbaar te maken.

2. De onderlinge verhouding tussen het Vlaams Zorgfonds, waarbij het in artikel 12, tweede lid, bedoelde bezwaar wordt ingediend en dat dat bezwaar onderzoekt, enerzijds, en de minister, anderzijds, dient nader te worden uitgewerkt.

Artikel 13

Er wordt, met betrekking tot artikel 13, § 2, verwezen naar opmerking 2 bij artikel 2.

Artikel 15

1. Men schrapple in de eerste volzin van de onderscheiden leden van artikel 15, § 1, de woorden "kan en".

2. Behoudens wanneer het gaat om de vermelding van data of artikelnummers, moeten getallen in een doorlopende tekst in beginsel voluit worden geschreven.

Men schrijve derhalve telkens in artikel 15 "vijfentwintig" in plaats van "25".

Eenzelfde opmerking geldt ten aanzien van artikel 16.

Artikel 17

Aangezien artikel 17, tweede lid, ook uitwerking zal hebben na 31 december 2001, dient het in die bepaling vermelde bedrag in euro te worden uitgedrukt, en moet het overeenstemmende bedrag in Belgische frank in een overgangsbepaling worden opgenomen. Dat laatste bedrag moet overigens worden afgerond.

Artikel 18

Het ligt wellicht in de bedoeling dat een bepaald persoon vrijwillig bij een bepaalde zorgkas aansluit door het betalen aan die kas van de verschuldigde ledenbijdrage, en dat het gevolg daarvan is dat hij bepaalde gegevens moet verstrekken voor het bijhouden van het in artikel 18, § 1, eerste lid, bedoelde register.

Indien zulks effectief de bedoeling van de stellers van het ontwerp is zal artikel 18, § 1, eerste lid, in die zin moeten worden aangepast dat er een onderscheid wordt gemaakt tussen de vrijwillige aansluiting, die tot stand komt door het betalen van de ledenbijdrage, en het daaruit voortvloeiende gevolg, zijnde de verplichting tot het verstrekken van de in artikel 18, § 1, eerste lid, bedoelde gegevens.

Artikel 20

1. Artikel 20, § 2, bepaalt hoe het getroffen zijn door een langdurig ernstig verminderd zelfzorgvermogen wordt bewezen, maar geeft geen definitie van dat begrip ¹.

Men redigere derhalve artikel 20, § 2, als volgt : "Het getroffen zijn door een langdurig ernstig verminderd zelfzorgvermogen wordt bewezen door de in artikel 22 bedoelde indicatiestelling of door een in artikel 23 bedoeld attest, waarin de gebruiker ... (voorts zoals in het ontwerp)".

2. Artikel 20, § 5, regelt de tenlasteneming door de zorgverzekering van jongeren die de leeftijd van vijftientig jaar niet hebben bereikt.

Krachtens artikel 5, eerste lid, 2°, van het decreet van 30 maart 1999 dient men, om aanspraak te kunnen maken op de tenlastenemingen binnen het raam van de zorgverzekering, aangesloten te zijn bij een zorgkas. Aangezien de aansluitingsleeftijd bij een zorgkas krachtens de artikelen 15 en 16 van het ontwerp op vijftientig jaar is bepaald, is het in strijd met artikel 5, eerste lid, 2°, van het decreet van 30 maart 1999 te bepalen dat jongeren die de leeftijd van vijftientig jaar niet hebben bereikt, onder bepaalde voorwaarden aanspraak kunnen maken op een tenlasteneming door een zorgkas.

Om dit wettigheidsbezwaar te verhelpen, zal ofwel het decreet van 30 maart 1999 dienen te worden gewijzigd, ofwel zullen in het ontworpen besluit de voorwaarden tot aansluiting bij een zorgkas dienen te worden gewijzigd.

Artikel 26

1. Men schrijve in artikel 26, tweede lid, "schrap de registratie" in plaats van "kan de registratie schrappen".

⁽¹⁾ Zulk een definitie is opgenomen in artikel 2, 2°, van het decreet van 30 maart 1999.

2. De in artikel 26, derde lid, bedoelde schrapping steunt op een tekortkoming van de betrokkene. Het is een beginsel van behoorlijk bestuur dat in de regel tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen ernstig aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om vooraf zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen ².

Artikel 26, derde lid, zal derhalve dienen te worden aangevuld om aan het zo-even in herinnering gebrachte vereiste te voldoen ³.

Artikel 27

De vraag rijst welke zin het heeft om een bezwaarprocedure bij het Vlaams Zorgfonds in te stellen wanneer dat fonds zelf om schrapping van de registratie als mantelzorger heeft verzocht (artikel 26, derde lid) en of er bijgevolg in dit geval geen andere instantie moet worden aangewezen die van het bezwaar kennis kan nemen.

Artikel 31

Volgens de nota aan de regering en de door de gemachtigde van de regering aan de auditeur-verslaggever bezorgde inlichtingen, heeft de in de gemeenten van Brussel-Hoofdstad wonende aangeslotene bij een zorgkas, slechts recht op een tenlasteneming voor mantelzorg en producten, indien hij in dezelfde maand ook een tenlastneming voor zorg verleend door een thuiszorgvoorziening of professionele zorgverlener ontvangt.

De gemachtigde van de regering erkent dat deze regeling op een onvolkomen en onduidelijke wijze in artikel 31 is verwoord en dat het artikel dient te worden herschreven teneinde de bedoeling van de stellers van het ontwerp op een meer duidelijke wijze tot uiting te laten komen.

⁽²⁾ Zie bijv. R.v.St., 18 september 1984, nr. 24.651, Thys.

⁽³⁾ Geen van de uitzonderingen op het genoemde beginsel lijkt aanwezig te zijn.

Evenwel rijst de meer fundamentele vraag naar de toelaatbaarheid van het onderscheid dat wordt gemaakt tussen de inwoners van de gemeenten van het Nederlandse taalgebied, enerzijds, en de inwoners van de gemeenten van het tweetalige gebied Brussel-hoofdstad, anderzijds, en waarbij de rechten op tenlasteneming voor de tweede categorie beperkter zijn dan die van de eerste categorie.

In de nota aan de regering wordt dit verschil in behandeling als volgt verwoord :

"Het verschil in behandeling tussen Vlamingen en Brusselaars vloeit voort uit het decreet op de zorgverzekering (artikel 6, § 1, laatste lid, in fine, van het decreet) en is ingegeven door de bevoegdheidsverdeling federale overheid - gemeenschappen. Het zuinigheidsbeginsel van de overheid maakt dat in de regelgeving mechanismen ingebouwd worden om misbruiken te voorkomen en om de financiële beheersbaarheid van het systeem te garanderen. Dit geldt zowel in relatie tot Vlaanderen als tot Brussel (bijv. de voorwaarden dat een beroep moet gedaan worden op erkende zorgverstrekkers of geregistreerde mantelzorgers om daarvoor een tenlasteneming te ontvangen). Maar de beperkte bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap in Brussel maakt bijkomende restricties ten aanzien van inwoners van het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad noodzakelijk. Het verschil in behandeling is objectief en redelijk. Als een Brusselaar voldoet aan de voorwaarde van gecombineerd gebruik van professionele thuiszorg en andere zorg, geniet hij immers dezelfde rechten als Vlaming in Vlaanderen."

De Raad van State, afdeling wetgeving, ziet evenwel niet hoe deze redengeving het zo-even geschetste verschil in behandeling op afdoende wijze kan verantwoorden.

Vooreerst laat artikel 6, § 1, laatste lid, tweede volzin, van het decreet van 30 maart 1999 weliswaar toe om nadere regelen en voorwaarden met betrekking tot de tenlasteneming te stellen die specifiek zijn voor gebruikers die wonen in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad, doch zulks neemt niet weg dat het onderscheid in behandeling dat door deze specifieke regels of voorwaarden wordt gecreëerd, op een redelijke verantwoording dient te berusten.

De Raad van State, afdeling wetgeving, ziet vervolgens niet hoe het beschreven verschil in behandeling zou kunnen worden verantwoord door de bevoegdheidsverdeling tussen de federale overheid en de gemeenschappen, noch door de noodzaak om misbruiken te voorkomen en om de financiële beheersbaarheid van het systeem te garanderen. Die laatste bekommernissen zijn ongetwijfeld legitieme beleidsdoeleinden, maar er valt niet in te zien hoe het met het grondwettelijke beginsel van de gelijkheid en de niet-discriminatie verzoenbaar zou zijn die doelstellingen na te streven

ten koste van een bepaalde categorie personen - de inwoners van de gemeenten van het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad - die, op gelijkaardige wijze als de inwoners van de gemeenten van het Nederlandse taalgebied, voldoen aan de voorwaarden tot toegang tot de zorgverzekering. Dat in het ene geval de aansluiting verplicht is, en in het andere geval de aansluiting vrijwillig, doet niets af aan het gegeven dat de beide categorieën zich, ten aanzien van de door de zorgverlening verstrekte voordelen, in een wezenlijk gelijke situatie bevinden nu de decreetgever reeds mechanismen heeft ingevoerd om te vermijden dat de inwoners van de gemeenten van het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad uit het vrijwillige karakter van de aansluiting ten aanzien van de inwoners van de gemeenten van het Nederlandse taalgebied een niet te verantwoorden voordeel zouden halen ⁴.

Overigens betekent het gegeven - zo dit al aangetoond zou zijn - dat misbruiken of verschuivingen zich meer dreigen voor te doen in de gemeenten van het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad dan in de gemeenten die gelegen zijn in het Nederlandse taalgebied, nog niet dat die misbruiken of verschuivingen niet zouden moeten worden aangepakt in dat laatste taalgebied.

Conclusie moet derhalve zijn dat de in artikel 31, § 1, opgenomen beperking van de tenlastenemingen binnen het raam van de zorgverzekering ten aanzien van de inwoners van de gemeenten van het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad bij gebreke aan afdoende verantwoording bezwaarlijk kan worden geacht in overeenstemming met het grondwettelijke beginsel van de gelijkheid en de niet-discriminatie te zijn.

Artikel 34

1. De vraag rijst of in het in artikel 30 bedoelde geval, waarnaar in artikel 34, § 1, tweede volzin, wordt verwezen, niet beter wordt voorzien in een ambtshalve onderzoek.

⁽⁴⁾ Zie de artikelen 5, eerste lid, 6°, en 10, § 1, tweede lid, van het decreet van 30 maart 1999. De regeling die is opgenomen in de laatstgenoemde bepaling loopt parallel met de regeling betreffende de niet-betaling van de verplichte ledenbijdrage.

2. Een indeling in paragrafen is niet raadzaam wanneer elke paragraaf slechts uit één lid bestaat en die indeling niet bijdraagt tot een meer duidelijke voorstelling van het ingedeelde artikel.

De indeling van artikel 34 in twee paragrafen die elk slechts uit één lid bestaan, kan derhalve beter vervallen.

Een gelijkaardige opmerking geldt ten aanzien van de artikelen 35 en 48.

Artikelen 38 tot 40

Voor zover de beslissing tot terugvordering als bedoeld in artikel 38 steunt op een persoonlijke tekortkoming, dient de betrokkene te worden gehoord. Van dit beginsel zou te dezen slechts kunnen worden afgeweken wanneer de feiten op basis waarvan de voorgenomen maatregel wordt overwogen vatbaar zijn voor directe, eenvoudige vaststelling door de overheid ⁵.

In ieder geval geldt het vereiste om de betrokkene in de gelegenheid te stellen zijn standpunt te laten kennen ten aanzien van de in artikel 40 bedoelde schorsing.

Artikel 41

In de aan de Raad van State, afdeling wetgeving, bezorgde tekst komt geen artikel 21, § 3, eerste lid, voor. De referentie in artikel 41, § 1, eerste lid, 1°, zal dan ook dienen te worden aangepast.

Overigens herhaalt artikel 41, § 1, in een aantal gevallen - maar niet altijd - wat reeds op andere plaatsen van het ontworpen besluit wordt bepaald.

Het verdient aanbeveling te dien aanzien coherent te zijn en ofwel alle gevallen waarin een bezwaar kan worden ingediend uitsluitend op te nemen in artikel 41, § 1, ofwel die mogelijkheid telkens te vermelden in de bepaling omtrent de beslissing

⁽⁵⁾ Raadpl. o.m. OPDEBEEK, I., "Het recht van verdediging en het recht zijn standpunt naar voor te brengen", in OPDEBEEK, I., Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, Deurne, 1993, (51), 66-69. De tweede uitzondering - de noodzaak om vlug op te treden - lijkt te dezen niet relevant en de derde uitzondering - het binnen een redelijke termijn niet kunnen bereiken van de betrokkene - is uiteraard gevalsgebonden.

waartegen beroep kan worden ingesteld, in welk geval de bepalingen van § 1 van artikel 41 kunnen vervallen en in de inleidende zin van § 2, eerste lid (dat het enige lid van artikel 41 wordt) een verwijzing dient te worden opgenomen naar de bepalingen die een mogelijkheid van bezwaar instellen.

Artikel 42

1. In artikel 42, § 1, eerste lid, dient tot uiting te komen dat de bezwaarcommissie een adviserend orgaan is.

2. Het heeft geen zin te stellen dat de bezwaarcommissie uit één kamer bestaat omdat een kamer noodzakelijkerwijze een onderverdeling uitmaakt van een groter geheel.

Men schrijve derhalve :

- in artikel 42, § 1, tweede lid : "De Minister kan bij de bezwaarcommissie kamers instellen";
- in artikel 42, § 2, eerste lid : "De bezwaarcommissie of, wanneer er met toepassing van § 1, tweede lid, kamers zijn ingesteld, elke kamer van de bezwaarcommissie, is samengesteld ...".

3. Men schrijve in de laatste volzin van artikel 42, § 2, eerste lid, "De voorzitter en de leden van de bezwaarcommissie worden door de minister benoemd ..." in plaats van "Zij worden allemaal door de minister benoemd ...".

4. Opdat de voorzitter en de leden van de bezwaarcommissie en hun plaatsvervangers de in artikel 42, § 3, eerste lid, bedoelde vergoedingen zouden kunnen genieten, volstaat het de bijlage bij het besluit van de Vlaamse regering van 14 december 1983 houdende sommige maatregelen tot harmonisatie van de werking en van de presentiegelden en vergoedingen van adviesorganen aan te vullen.

Het eerste lid van artikel 42, § 3, is derhalve overbodig en dient te worden weggelaten.

Artikel 45

Een subdelegatie aan een minister kan slechts betrekking hebben op maatregelen die louter bijkomstig of detailmatig van aard zijn.

De in artikel 45 verleende bevoegdheidsdelegatie aan de minister dient derhalve te vervallen of op zijn minst dient in het ontwerp nader te worden gepreciseerd binnen welke grenzen de minister van de hem gedelegeerde bevoegdheid gebruik kan maken.

Artikel 47

Wat betreft de in artikel 47 aan de minister toegekende bevoegdheid kan een gelijkaardige opmerking worden gemaakt als bij artikel 45.

Artikel 48

1. Het is niet duidelijk welke de precieze draagwijdte is van de woorden "in de mate bepaald in dit besluit", die voorkomen in artikel 48, § 1 (lees : artikel 48, eerste lid) van het ontwerp. Dergelijke onduidelijkheid kan leiden tot rechtsonzekerheid en moet uiteraard worden vermeden.

Indien een bepaald artikel slechts partieel in werking moet worden gesteld, dient in de inwerkingtredingsbepaling precies te worden bepaald in welke mate het desbetreffende artikel in werking treedt.

Artikel 48, § 1, dient in het licht van dit voorschrift te worden aangepast.

2. Men schrappe in artikel 48, § 1, telkens het woord "het" voor het woord "artikel".

De kamer was samengesteld uit

de Heren	A. BEIRLAEN	kamervoorzitter, voorzitter,
	M. VAN DAMME,	kamervoorzitter,
	J. SMETS,	staatsraad,
	H. COUSY, A. SPRUYT,	assessoren van de afdeling wetgeving,
	G. DE MUNTER,	toegevoegd griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. W. PAS, auditeur. De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld door de H. J. DRIJKONINGEN, referendaris en toegelicht door de H. G. DE BLEECKERE, adjunct-referendaris.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

G. DE MUNTER

A. BEIRLAEN